

Ангел Каралийчев
Най-хубавата земя

Навън духаше студен вятър. Калинка и Крум хвърлиха още две дървета в пламтящото гърло на печката и се наместиха до прозореца. Погледнаха снежния път, кривия дървен мост, но минувачите ги нямаше, дърветата в градината бяха побягнали някъде, а високият комин на Книжната фабрика се беше разтопил в зимния вечерен мрак. Бели снежинки лепнеха по стъклата и шумоляха като крилца на птичета. Калинка грабна чорапа и куките заиграха сръчно между пръстите ѝ. Крум направи от пластилин още едно колело и рече:

– Станаха четири. Моят автомобил е готов. Не зная само да му сложа ли комин... Какво ще кажеш, Калинке? Да му сложа ли един висок комин?

– Я ме остави на мира, че бързам. Последните бримки заплитам. Комин щял да слага. Къде си видял автомобил с комин?

Някой похлопа на пътната врата.

– Кой хлопа? – попита Крум с продрания си глас. (Никак не се пази туй момче, все простица и гласът му е като на стар дядо!) – Ако си мечка, иди в гората, ако си зайче, покажи си ухото на прозореца, ако си птиче, влез през ключовата дупка.

– Ах, Круме – ядосана го погледна Калинка, – не разбра ли, че мама хлопа? Аз я познах по стъпките. Само тя може да ходи тъй леко и бързо. По-скоро отключи!

И като мушна недовършения чорап в чекмеджето на масата, Калинка скочи да посрещне майка си.

Майката влезе, цялата напращена от новогодишния сняг.

Клепачите ѝ приличаха на големи бели пеперуди.

– Добър вечер, мамини пиленца! Колко е топло у нас! Краката ми са вкочанявали. Цял ден съм стояла на циментовия под. Днес получих месечната си заплата. Разплатих се навсякъде, където имах да давам. На връщане се отбих в магазина за играчки. За теб, Калинке, купих една червена панделка, а за Крум избрах едно автомобилче, но не можах да го купя, защото не ми стигнаха парите. Този месец се поохарчих, но когато получа заплата си през другия месец, Крум ще има автомобил. Много ми домъчня, когато излязох с празни ръце, но ти, Крумчо, ще потърпиш, маминото.

– Майко, не бери грижа, аз си измайсторих чудесен автомобил от пластилин, само не зная трябва ли да му сложа комин.

Майката разгледа Крумчовия автомобил, усмихна се и рече:

– Ти имаш златни ръце, сине. Донякога ще построиш големи работи! Комин няма да му слагаш, защото е автомобил, не е фабрика. Трябва

да знаеш, че автомобилът си има мотор, а моторът върви, когато шофьорът му налее бензин.

– Мамичко – обади се Калинка, – аз пък ти доплитам вълнените чорапи от вехтата Крумчова фланелка, дето я постилахме на котенцата. Изпрах я, разплетох я и намотах цяло кълбо мека вълна. Виж какви чорапи изплетох от кълбото. Те са моят новогодишен подарък за милата ми майчица.

Майката пое чорапите, разгледа ги внимателно, целуна с благодарност Калинка по челото и си избърса очите с длан. Почна да нарежда масата за вечеря. Донесе чиниите, които светеха от чистота, защото Калинка ги беше измила със сапун. Почна да сипва яденето от димящата тенджерата. То се знае, на Крум сипа най-много, за да порасне, Калинка довърши недоплетения чорап, а Крум набърже направи едно мъничко човече с малка червена островърха шапчица и дълга брада и го сложи зад кормилото на автомобила.

– Този е Педя човек. Той ще ми кара автомобила. Здравей, Педя човек! Доволен ли си от брадата си, или искаш да ти я направя още по-дълга? – викна Крум и загледа възторжено малкото човече.

– Хайде сядайте да ядем. Ах, Калинке, колко хубаво ядене си приготвила тази вечер! – викна майката и подаде на Крум една кърпа, защото той много обича да си капе дрехите.

След вечерята Крум съблече дрехите си, нахлу нощничката си и се мушна пръв в леглото. Разгърна една книжка с картинки, но като разглеждаше картинките, изведнъж ръцете му изгърваха книжката и тя го тупна по носа. Много, е смешен този Крум: щом си сложи главата на възглавницата, мигом заспива, без да каже лека нощ... Сънят го прегърна другарски и го залюля в златната си люлка. Нощта почерни с мастило стъклата на прозореца. Целият свят затихна. Шумоляха само снежинките – невидими и неспокойни като детски пръстчета...

Кой хлопа на вратата в този ранен час? Кой буди заспалото момче? Крум скочи. Облече се набързо и щом отвори, видя на прага едно малко човече е островърхо калпаче.

– Хайде бе, Круме! – извика човечето. – Докога ще спиш? Целият свят се пробуди. Аз вече налях сто литра бензин в резервоара и запалих мотора на твоя автомобил. Влизай вътре!

– Кой си ти? – попита Крум и почна да търка с длан сънените си очи.

– Не ме ли позна бе, Круме? Аз съм Педя човек. В личната ми карта пише: Педя Пластилинов, роден на 31 декември 1948 година. Дошъл

съм да те взема с автомобила.

– Къде ще вървим? – попита Крум.

– Ще ти покажа най-хубавата земя на света.

– Най-хубавата ли? Коя е тя? – попита Крум.

– Ще я видиш. Малко търпение. Сядай вътре на мекото седалище.

Крум се намести в автомобила и впи очи в мъничкото знаменце, което се ветрееше, боднато върху челото на автомобила.

– Кой ти даде това знаменце? – попита Крум.

– Отрязях го от Калинкината панделка. Не вярвам да се разсърди, Калинка е добро момиче. Нали е много хубаво?

– Чудно! Но ако Калинка разбере, че си отрязал парче от новата к панделка, ще ти оскубе брадата. Тя умее да си пази вещите. Карай сега!

– Ако я оскубе, ще ми залепиш друга – рече Педя човек и включи мотора.

Моторът забуча, колелетата се завъртяха, тръбата свирна, автомобилът се търкулна леко, безшумно. Червеното знаменце заплющя. Родната къща остана назад. Най-напред моторната кола прехвърли един прекрасен мост, направен от желязо и бетон.

Педя човек се обърна назад, погледна Крума и рече:

– Този мост е направен за твоята кола. Някога тук имаше прогнил дървен мост, който се олюляваше, когато минеше натоварена кола, и пътниците трепереха от страх да не се провалят с моста в дълбоката вода.

Но защо го няма стария път под върбите, където през дъждовните дни колелетата затъваха до главините, а пътниците газеха кал до колене? Наместо него покрай реката се виеше чисто шосе, засмолено, гладко като стъкло, а покрай шосето – млади дръвчета, наредени като строени войници.

– И пътят е прокаран за твоята моторна кола – повторно се обърна Педя човек. – Този път е толкова равен и безопасен, че мога да дигна скоростта на сто километра в час. Искаш ли?

– Искам – отвърна Крум и стисна юмручетата си. Автомобилът литна стремително. Всичко наоколо изчезна. Дървета, ниви, градини – нищо не се вижда. Изведнъж Педя човек удари спирачката. Автомобилът мигом спря. Една огромна върлина му беше преградила пътя.

– Какво има? – попита Крум.

– Електрическият влак минава. Кантонерът е затворил пътя.

Електрическият влак безшумно се плъзна по релсите. Той нямаше нито комин, нито почернял от сажди огняр. Прозорците му блестяха

като мълния. Отмина като вихър към равнината. Крум го изгледа с отворена уста.

– И този влак е твой! – рече Педя човек. – Държавната работилница го построи, за да се возиш с него, когато пожелаеш.

Дървената преграда се вдигна нагоре, автомобилът потегли и червеното знаменце пак заплуся. Сега пътят зави покрай бреговете на едно огромно тихо езеро.

– Стой! – извика Крум. – Тук имаше една вехта воденичка, покрита със зеленясали плочки. Зад воденичната имаше една градинка с пчелни кошери, плетени от слама. Ние се отбихме тук с мама и Калинка, когато ходихме в балкана на излет. Воденичарят, дядо Медарко, сипа на мене и на Калинка малко мед в една пръстена паничка. Дядо Медарко имаше дълга брада като твоята, а воденичката му беше такава една смешна, с прогнило дървено колело. Къде е сега воденичната? Какво е станало с добрия воденичар дядо Медарко?

– Ще ти кажа. Най-напред тука дойдоха хиляди работници. Те изградиха оная висока каменна стена и спряха речната вода. За три години тая котловина се напълни с вода и се превърна на огромно езеро, което погълна воденичната. Наместо нея селяните издигнаха електрическа мелница.

– А дядо Медарко?

– Той е пазач на голямата мелница.

– Ами кому е нужна тая вода? – попита Крум.

– Тая вода, Крумчо, пои равнината, която ражда хляба на хората. Тя пои още зеленчуковите градини, ливадите, оризищата и градините, в които зреят жълти праскови, круши-масловки и румени ябълки.

– Карай към равнината! – викна Крум. – Искам да я видя!

Бързият автомобил, който Крум беше направил от пластилин, мина през много градове и села, които грееха от хубост, прехвърли планината, промъкна се през дълги прохладни тунели и нагази узрелите ниви на равнината. Нивите бяха родили класове, едри като дренки. Една жътварска машина бавно размахваше огромните си криле и мяташе снопите в стърнището. Крум стана прав в автомобила и погледна машината. Тогава тракторът, който я теглеше, се обърна и рече като човек:

– Здравей бе, Крумчо! Бух-бух-бух!

– Какво правиш? – провикна се Крум.

– Жъна снопи за тебе, бух-бух! Зърното на тия класове ще отиде, в народната мелница. Там ще го смелят на брашно, а от брашното електрическата хлебарница ще ти изпече хляб. По-бял от сняг, бух-бух!

– Ти си много добър трактор! – рече замислено Крум и погледна надолу.

Тихи водни канали кръстосваха равнината и пояха корените на овощните градини, които прашяха от плод. Една праскова изтърси своите дъхави мъхнати плодове в автомобила на Крум и проговори:

– Яж, Круме, тези плодове съм ги родила за тебе.

Крум напълни джобовите си с праскови, захапа най-румената и размаха шапката си, за да благодари на щедрото дърво.

– Кой е стопанинът на тая богата земя? – попита Крум.

– Народът! – отговори Педя човек. – Синорите, които разделяха брат от брата, изчезнаха. Тук няма твое и мое. Всичко е наше. Селяните задружно работят земята и събират храната в общите народни житници. Където и да идеш, ще срещнеш доволни и честити хора. Няма вече гладен човек в тая страна. А земята, братче, ражда три пъти повече, отколкото раждаше някога!

– Защо?

– Защото днес наместо старите воловци селяните впрегнаха трактора, който влачи по дванадесет плуга. Плуговете му порят дълбоко земната гръд. Освен това, Крумчо, има един град, където мощни заводи произвеждат хранителни торове за народната нива.

– Къде е този град?

– Далечно на юг. Разположен е върху двата бряга на река Марица.

– Моля ти се, откарай ме в този град. Искам да го видя.

Отново се търкулна Крумчовият автомобил по огледалното шосе с такава бързина, че крайпътните дървета хвърчаха назад. Някой зашепна на Крумовото ухо:

– Круме, искаш ли да се надбягваме?

– Кой си ти? – попита Крум и почна да се озърта и да мига. – Не те виждам.

– Аз съм крилатият вятър. Хайде да се надбягваме! Ако те надбягам, ще ми подариш знаменцето на автомобила. Много хубаво знаменце има твоят автомобил – червеничко. Очите ми останаха в него. Ако ме надбягаш, ще ти издигна хвърчилото по-високо от хвърчилата на другите момчета. Съгласен ли си?

– Добре! – отвърна Крум и бутна Педя човек по рамото. – Дай първа скорост!

Човечето с островърхото калпаче пусна автомобила стремглаво. Автомобилът сякаш се откъсна от земята и литна като стрела. Вятърът остана назад, потули се засрамен в една долчинка и там притихна.

Крилатите птички, които бяха свидетели на надбягването, разнесоха вестта за Крумовата победа по четирите краища на земята.

– Крумовият автомобил надбяга вятъра! Де се е чуло и видяло такова нещо! – зачуруликаха лястовичките по телеграфните жици и жиците грабнаха думите им.

А Крум през това време се носеше покрай зелени поляни, където пасяха неброени стада и пееха трудови машини. Слизаше все по-надолу към чудния град, който произвежда храна за всяко земно коренче. Изведнъж гора от фабрични Комини израсна пред Крумовите очи.

– Пристигнахме! – обади се Педя човек.

На големия площад се издигаше огромен паметник от снежнобял мрамор. Педя човек сне островърхото си калпаче и посочи човека върху паметника...

– Този е великият водач на нашия народ!

Щом автомобилът спря, всички фабрични свирки засвириха. От фабриките излязоха хиляди работници и окръжиха автомобила. Почнаха да викат ура и да си хвърлят шапките нагоре. Един беловлас работник се изправи пред Крума и произнесе такава реч:

– Круме, току-що узнахме от радиото, че ти си надбягал със своя автомобил вятъра. От името на всички работници аз ти казвам добре дошъл в нашия град и стискам десницата, която е изработила най-бързоходния автомобил на нашето време.

Работниците бурно заръкопляскаха, а хубавият мраморен мъж слезе от каменното стоило, закрачи бързо към автомобила, прегърна Крума и го целуна по челото. Крум се обърна и седна смутен на мястото си. Сърцето му се топеше от щастие. Педя човек затръби силно с автомобилната свирка, работниците сториха път на автомобила...

Някой почна да гъделичка сънливия Крум зад ухото:

– Ставай, сине! Фабриката свири. Честита Нова година! Крум потърка с юмрук сънените си очи и рече:

– Ах, мамо, да знаеш какъв чуден сън сънувах!

– Разкажи ми го, чедо!

Крум разказа съня си от началото до край. Майката го изслуша с вълнение и рече:

– Твоят сън е пророчески. Всичко, което си видял насън, започва да се сбъдва. Вие, мамини пиленца, ще живеете честит живот. А позна ли кой беше хубавият мраморен мъж, който те целуна по челото?

– Познах го, майко. Още гори на челото ми неговата целувка.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3411>]